

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-100/18-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Blanke Turić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i mr. sc. Mirjane Juričić, članova vijeća, te višeg sudskog savjetnika [redacted] zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom, d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa [redacted] dipl. iur. temeljem generalne punomoći broj: Su-511/2013, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Netretić, zastupane po Odvjetničkom uredu [redacted] z Rijeke, [redacted] radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 7. lipnja 2018.

presudio je

- I. Poništava se djelomično rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/48, urbroj: 376-10-18-35 od 9. veljače 2018.
- II. Odbija se zahtjeva zainteresirane osobe za naknadu troškova upravnog spora.
- III. Ova presuda će se objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika pod točkom I. utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu izgrađenu na tim rješenjem navedenim česticama. Točkom II. navedeno je da elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu iz točke I. čini 2453,47 m² trasa kableske kanalizacije, te 2630,28 m² trasa elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova, što je ukupno 5083,75 m². Točkom III. navedenog rješenja utvrđuje se visina naknade za pravo puta za nekretnine iz točke I. koju je tužitelj obvezan plaćati Općini Netretić u iznosu od 41.039,94 kn godišnje, počevši od 5. veljače 2016. Naknadu za prvu, drugu i treću godinu potrebno je platiti u roku od 8 dana od dana primitka ovog djelomičnog rješenja, a za razdoblje koje je plaćeno temeljem ugovora broj: T4.4.2-778/2015 o osnivanju prava služnosti na javnim površinama, naknadu je potrebno umanjiti za iznos kojeg je Hrvatski Telekom, d.d., već platio Općini Netretić.

Tužitelj osporava navedeno rješenje iz svih zakonom propisanih razloga te navodi postupanje tuženika u vezi sa zahtjevom zainteresirane osobe kao vlasnika i korisnika

nekretnina za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (u daljnjem tekstu: EKI). Smatra da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo jer je prilikom određivanja trenutka od kada se računa obveza plaćanja naknade za pravo puta pogrešno priznao zainteresiranoj osobi pravo na naknadu za razdoblje od dana zaprimanja njezina zahtjeva. Odredba članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine, 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje u tekstu: ZEK) na temelju koje je doneseno osporeno rješenje u bitnome propisuje kako upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od tuženika tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za EKI koja je izgrađena na tim nekretninama te utvrđivanje visine naknade za pravo puta, a detaljnije odredbe o samom postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora, izdavanju potvrde o pravu puta, kao i odredbe o izračunu, visini i načinu plaćanja naknade sadržane su u podzakonskom propisu, Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta koju donosi Vijeće tuženika. Ističe da Pravilnik oduvijek sadrži u sebi kako postupovne, tako i materijalno pravne odredbe, a u trenutku pokretanja konkretnog upravnog postupka na snazi je bio stari Pravilnik koji je u bitnom sadržavao postupovnu odredbu prema kojoj tuženik po utvrđivanju infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta uvijek izdaje potvrdu o pravu puta, neovisno o tome da li je postupak vođen na zahtjev vlasnika nekretnine ili na zahtjev infrastrukturnog operatora (članak 5. stavak 2. starog Pravilnika) i materijalno pravnu odredbu prema kojoj se obveza plaćanja naknade računa od dana izdavanja potvrde o pravu puta (članak 4. stavak 3. starog Pravilnika). Prije donošenja rješenja, a tijekom trajanja upravnog postupka, dana 30. rujna 2017. na snagu je stupio Pravilnik o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (Narodne novine, 95/17.), koji u odnosu na stari Pravilnik u bitnome sadrži postupovnu odredbu prema kojoj tuženik više ne izdaje potvrdu o pravu puta u postupku vođenom na zahtjev vlasnika nekretnine (članak 5. stavka 5. novog Pravilnika), već samo u slučaju kada je taj postupak vođen na zahtjev infrastrukturnog operatora (članak 4. stavak 1. novog Pravilnika), i materijalno pravnu odredbu prema kojoj se obveza plaćanja naknade računa za razdoblje od zaprimanja zahtjeva (članak 5. stavka 4. novog Pravilnika). Tužitelj smatra da tuženik nije bio ovlašten primijeniti novu materijalno pravnu odredbu članka 5. stavka 4. novog Pravilnika koja nije bila na snazi u vrijeme pokretanja predmetnog upravnog postupka. Smatra da je tuženik u tom dijelu pogrešno primijenio materijalno pravo jer se u upravnom postupku uvijek primjenjuje ono materijalno pravo koje je bilo na snazi u vrijeme pokretanja tog postupka. U svojem završnom dijelu, članak 9. stavak 2. novog Pravilnik propisuje da postupci započeti po ranijem Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta dovršit će se po odredbama ovog Pravilnika, dakle, riječ je o uobičajenoj i standardiziranoj prijelaznoj odredbi koju susrećemo u brojnim propisima. Ovakvom odredbom se prema mišljenju tužitelja uspostavlja odnos između postupovnih odredbi novog propisa i postupovnih odredbi propisa koji se stavlja izvan snage njegovim stupanjem na snagu, i to u pogledu njegovog djelovanja i utjecaja na postupke koji su pokrenuti za vrijeme dok je bio na snazi prijašnji propis. Ističe da je ustaljeno stajalište Ustavnog suda Republike Hrvatske da se postupovne odredbe propisa primjenjuju odmah po izmjenama na sve postupke koji nisu pravomoćno okončani (odluka Ustavnog suda RH od 2. studenog 2016., broj: U-III-4468/2016). Isto stajalište zauzima i Europski sud za ljudska prava u predmetu Kozlica protiv Hrvatske (presuda ESLJP od 2. studenog 2006., zahtjev broj: 29182/03.). Navodi i stajalište Suda Europske unije u presudama broj C-121/91 i C-122/91 od 1. srpnja 2004., koji smatra da se postupovni propisi općenito primjenjuju na sve postupke koji se vode u trenutku kada oni počinju važiti. Međutim, iz osporenog rješenja proizlazi da je tuženik isto donio primjenjujući ne samo postupovne odredbe novog Pravilnika, već je i primijenio materijalno

pravne odredbe tog Pravilnika. Iz obrazloženja rješenja proizlazi da je tuženik prilikom određivanja trenutka od kojeg se računa obveza plaćanja neosnovano primijenio članak 5. stavka 4. novog Pravilnika određivši da obveza plaćanja naknade teče od dana zaprimanja zahtjeva. Budući da je nedvojbeno riječ o materijalno pravnoj odredbi, a polazeći od prijelaznih odredbi novog Pravilnika, smatra da se u ovom postupku treba primijeniti materijalno pravo koje je na snazi u vrijeme pokretanja postupka- odredba članka 4. stavka 3. starog Pravilnika, koja propisuje da se obveza plaćanja računa od dana izdavanja potvrde o pravu puta, a ovakvo mišljenje zauzeo je i dr. sc. Hano Ernst, izvanredni profesor na Katedri za građansko pravo Pravnog fakulteta u Zagrebu. Kako postupovna odredba novog Pravilnika ne predviđa više izdavanje potvrde o pravu puta za slučaj kada je postupak vođen na zahtjev vlasnika nekretnine onda je analognom primjenom odredbe članka 4. stavka 3. starog Pravilnika u izreci rješenja trebalo odrediti da se obveza plaćanja računa od dana izdavanja rješenja. Tužitelj ističe da u prilog njegovim tvrdnjama da je potrebno primijeniti materijalno pravne odredbe starog Pravilnika govori i praksa ovoga Suda te ujedno skreće pažnju kako je u vrijeme pokretanja upravnog postupka bila na snazi odredba članka 29. stavka 1. ZEK-a koja je propisivala da se za pravo puta na općem dobru i nekretninama iz članka 27. stavka 1. ZEK-a plaća naknada na temelju izdavanja potvrde o pravu puta iz članka 28. ovoga Zakona. Smatra kako u ovom postupku nije nedvojbeno utvrđeno da je općina na dan 5. veljače 2016., bila vlasnik svih nekretnina u čitavom razdoblju od zaprimanja zahtjeva pa do donošenja rješenja, te da je jedino uvidom u povijesni zemljišnoknjižni izvadak moguće utvrditi da je općina bila vlasnik nekretnina na dan 5. veljače 2006., i da je to ostala sve do donošenja rješenja. U prilog svojim tvrdnjama dostavlja izvadak za kč.br. 4378 zk.ul. 1361 k.o. Brajak Brdo iz kojeg proizlazi da općina nije bila zemljišnoknjižni vlasnik od dana 5. veljače 2006., već je postala tek 28. travnja 2016., te je unatoč tome tuženik općinu utvrdio vlasnikom predmetne nekretnine i priznao joj pravo na naknadu za pravo puta. Smatra kako tuženik nije ispravo utvrdio dan zaprimanja zahtjeva za utvrđivanje infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta te ujedno navod kako je tuženik pogrešno zaključio kako Ugovor o služnosti između općine i tužitelja više ne proizvodi pravne učinke te je time pogrešno razriješio prethodno pitanje s posljedicom da je pogrešno primijenio odredbu članka 2. stavka 1. točke 21. ZEK-a i članka 8. stavka 4. novog Pravilnika. Navodi da, i prema starom i novom Pravilniku do obveze plaćanja naknade za pravo puta dokazi samo u slučaju ukoliko ne postoji uređen (ugovorni) odnos, koji predstavlja zaseban i isključiv pravni temelj korištenja nekretnine i plaćanja naknade za takvo korištenje te osporava da je Ugovor o služnosti prestao otkazom te podredno da niti u kojem slučaju predmetni otkaz ne može djelovati unatrag već samo ubuduće. Smatra da je tuženik upravo potvrdio povratno djelovanje otkaza kada je obvezao tužitelja na plaćanje naknade za navedeno razdoblje, dakle, i za razdoblje u kojem je Ugovor o služnosti bio na snazi. Sve i da se uzme da je Ugovor o služnosti valjano otkazan, što spori, tuženik je rješenjem jedino mogao utvrditi da obveza plaćanja naknade za pravo puta ne teče za razdoblje u kojem je Ugovor o služnosti nesporno bio na snazi, odnosno da počinje tek nakon njegova prestanka. Nadalje navodi da nisu ispunjeni uvjeti za donošenje djelomičnog rješenja te da su povrijeđene odredbe članka 10 i članka 40. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku. Zaključuje kako smisao ovoga postupka ne može biti da se u tijeku postupka rješava zemljišnoknjižno stanje, odnosno dolazi se do apsurdne situacije da tuženik vodi postupak po zahtjevu stranke prije nego li je uopće utvrdio je li općina ovlaštena pojaviti se kao stranka što je u suprotnosti s odredbom članka 40. Zakona o općem upravnom postupku. Iz navedenih razloga predlaže ovom Sudu da usvoji tužbeni zahtjev i poništi rješenje tuženika.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da je prema njegovom pravnom shvaćanju u osporavanom rješenju pravilno primijenjena odredba članka 5. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (Narodne novine, 152/11., 151/14. i 95/17. - dalje: Pravilnik) kojim je navedeno da će tuženik za razdoblje od zaprimanja zahtjeva rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta. Navedena odredba primijenjena je temeljem članka 14. stavka 2. Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (Narodne novine, 95/17.) kojim je propisano da će se postupci započeti po ranijem Pravilnik o potvrdi i naknadi za pravo puta dovršiti po odredbama ovog Pravilnika. Dakle, kako je navedena odredba stupila na snagu tijekom trajanja postupka, tuženik je primijenio članak 5. stavak 4. Pravilnika i odredio naknadu za pravo puta za razdoblje od zaprimanja zahtjeva pa nadalje. Zabrana povratne primjene materijalnih propisa kada se tijekom trajanja upravnog postupka propisi izmjene, na koju se tužitelj poziva u tužbi, javlja se samo u slučajevima kada nema prijelaznih odredaba po kojima bi trebalo postupiti. Dakle, u konkretnom slučaju se ne radi o povratnom djelovanju Pravilnika koje je nedopušteno prema članku 90. Ustava Republike Hrvatske, jer pravo na naknadu za pravo puta ne proizlazi iz Pravilnika ili rješenja HAKOM-a već iz članka 28. stavka 1. i članka 29. stavka 1. ZEK-a, a ZEK-om nije izričito propisano od kojeg trenutka teče pravo na naknadu. Članak 5. stavak 4. Pravilnika ne bi se zbog zabrane povratnog djelovanja mogao primjenjivati kada bi se njime mijenjali pravni odnosi koji su nastali prije njegovog stupanja na snagu. Međutim, niti ranije važećim odredbama Pravilnika, niti Pravilnikom o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (Narodne novine, 95/17.) ne mijenjaju se pravni odnosi između vlasnika nekretnine i infrastrukturnog operatora, jer pravo na naknadu za korištenje nekretnina za pravo puta, kako je već ranije navedeno, ne proizlazi iz Pravilnika već iz ZEK-a. Tuženik smatra da je osporeno rješenje ispravno doneseno temeljem članka 28. stavka 6. ZEK-a te uz primjenu članka 5. stavka 5. Pravilnika, koja izričito propisuje da se u postupcima iz ovog članka ne izdaje potvrda o pravu puta. Odredba članka 29. stavka 1., na koju se poziva tužitelj, nije definirala trenutak od kada infrastrukturni operator ostvaruje pravo na naknadu, već je upućivala na primjenu Pravilnika. U tom dijelu ova odredba ostala je nepromijenjena i nakon izmjena ZEK-a iz 2017. Navodi da je ovaj Sud zauzeo pravno stajalište u vezi primjene novog Pravilnika u presudi, poslovni broj: UsII- 319/17-6 od 11. siječnja 2018. Nadalje navodi da je u provedenom postupku ispravno utvrdio činjenično stanje i to temeljem dokaza koje je upravo tužitelj dostavio u spis (geodetski elaborat katastra vodova za cjelokupnu EKI, za trase kabelske kanalizacije, trase kabela u zemlji bez kabelske kanalizacije i dr.) koje činjenice je potvrdio i podnositelj zahtjeva te je u postupku utvrđeno da se iste u potpunosti podudaraju s česticama koje je tužitelj naznačio da su vlasništvo podnositelja zahtjeva. U odnosu na prigovor o pojedinim česticama i potrebi ishođenja povijesnih izvadaka, ističe, kako je na strankama u postupku teret dokaza te je tužitelj mogao isticati takve promjene (npr. stjecanje ili gubitak vlasništva podnositelja zahtjeva) na pojedinim česticama koje bi bile relevantne za drukčije utvrđenje činjeničnog stanja. Ističe kako je datum zaprimanja zahtjeva valjano utvrđen na temelju zaprimljenog zahtjeva i dostavljene dokumentacije. Suprotno navodima tužitelja ističe kako je Ugovorom o služnosti bilo regulirano korištenje javnih površina u vlasništvu podnositelja zahtjeva, koje su pod upravljanjem podnositelja zahtjeva. Tužitelj u toku postupka iz članka 28. stavka 6. ZEK-a nije dostavio niti jedan dokaz da ima stečeno stvarno pravo služnosti niti bilo koje drugo stvarno pravo. Takav Ugovor nije upisan u zemljišnim knjigama na tužitelja kao nositelja prava korištenja javnih površina, a osim toga podnositelj zahtjeva je tuženiku 22. siječnja 2018., dostavio Izjavu o raskidu Ugovor od 7.

listopada 2015. Uz navedeno tužitelj napominje kako je prilikom izračuna naknade uzeo u obzir da je tužitelj podnositelju zahtjeva platio određenu naknadu temeljem Ugovora o služnosti. U odnosu na navod tužitelja da ugovor kojim se osnova stvarna služnost ne može prestati prije nego li prestane i sama stvarna služnost čije je osnivanje bilo njegov predmet, ističe da su razlozi i način prestanka ugovora propisani Zakonom o obveznim odnosima i isti ne mogu ovisiti o razlozima i načinu prestanka stvarnih prava koja su temeljem tih ugovora osnovana, a koji stav je zauzeo i Trgovački sud u Zagrebu, u presudi, broj: P-1137/17-10 od 20. listopada 2017. Predlaže da Visoki upravni sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Zainteresirana osoba, Općina Netretić u odgovoru na tužbu u bitnome navodi kako je postupak trebalo dovršiti po odredbama Pravilnika/17, a tužitelj se neosnovano poziva na povredu načela zabrane retroaktivnog djelovanja propisa, budući da bi se o tome moglo govoriti jedino u slučaju kada bi se novo pravno pravilo primijenilo na djelo ili posao koje je dovršeno prije nego što je pravilo stupilo na snagu. U konkretnom slučaju novo pravno pravilo je samo primijenjeno na dijelo koje je bilo u procesu ostvarenja. Navodi kako je ovaj Sud zauzeo shvaćanje da se odredba članka 29. ZEK-a treba tumačiti na način da se pod pojmom opće dobro razumijeva javno dobro u općoj uporabi (npr. UsII-106/17-8). Smatra da je vlasništvo nekretnina pravilno utvrđeno te da je njezin zahtjev od početka uredan. Ističe da je Ugovor o osnivanju prava služnosti na javnim površinama otkazala sukladno odredbi članka 212. Zakona o obveznim odnosima, a sve kako je isti bio sklopljen na neodređeno vrijeme (članak 4. Ugovora). S obzirom da na nekretninama u vlasništvu, odnosno pod upravljanjem zainteresirane osobe nije postojalo neko drugo pravo temeljem kojeg je tužitelj zainteresiranoj osobi plaćao naknadu za korištenje nekretnina, to je tuženik osnovano donio osporeno rješenje. Otkaz Ugovora u konkretnom slučaju ne predstavlja prethodno pitanje o kojem bi tuženik bio dužan odlučivati, već tužitelj eventualno svoja prava može ostvariti pred stvarno i mjesno nadležnim sudom. Navodi kako bi bez uređenja imovinskopravnih odnosa upravo tužitelju mogle nastati nesagledive posljedice, a rješavanje imovinskopravnih odnosa je jedini način na koji tužitelj može osigurati ispunjavanje svih svojih obveza. Predlaže Sudu da tužbeni zahtjev kao neosnovan odbije i potražuje trošak upravnog spora.

U skladu s člankom 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS) odgovor na tužbu dostavljen je tužitelju na očitovanje.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (članak 55. stavak 3. ZUS-a) Sud tužbeni zahtjev ocjenjuje osnovanim.

Rješenje tuženika doneseno je pozivom na odredbu članka 28. stavka 6. ZEK-a, kojom je propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred tuženikom pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za EKI koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ZEK-a, te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta.

Iz navedene odredbe slijedi kako je navedeni zahtjev ovlašten podnijeti upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine, što znači da činjenice u pogledu vlasništva nekretnine (kao u konkretnom slučaju) u upravnom postupku moraju biti pravilno i potpuno utvrđene jer su odlučne za pravilnu primjenu navedene odredbe kao mjerodavnog materijalnog prava. Činjenično stanje mora biti nedvojbeno utvrđeno za razdoblje za koje se obveza određuje, pri čemu je već u ranijoj sudskoj praksi istaknuto kako je odlučno upisano zemljišnoknjižno stanje.

S obzirom na to da iz priloženih zemljišnoknjižnih izvadaka koji se odnose na čestice obuhvaćene točkom I. izreke osporenog rješenja proizlazi da zainteresirana osoba nije vlasnik

svih navedenih čestica, odnosno nije upravitelj općeg dobra na tim česticama, sud osporeno rješenje ocjenjuje nezakonitim.

Prema također već izraženoj sudskoj praksi (presuda ovog Suda poslovni broj: UsII-351/17 od 5. travnja 2018.), a s obzirom na prijelaznu odredbu članka 9. novog Pravilnika, koja propisuje da će se postupci započeti po ranijem Pravilniku dovršiti po odredbama novog Pravilnika, prema ocjeni ovog Suda u postupku treba primijeniti odredbe novog Pravilnika. Kako je u konkretnom slučaju postupak započet po starom Pravilniku, prema navedenoj izmijeni, ovaj postupak treba dovršiti po odredbama novog Pravilnika, a sve s obzirom na prijelaznu odredbu novog Pravilnika koji je pravilno primijenjen.

Ovaj Sud ne nalazi osnovanim navod tužitelja kako je tuženik pogrešno zaključio da Ugovor o služnosti više ne proizvodi pravne učinke, budući spisu predmeta prileži dokaz o raskidu navedenog Ugovora. Tužitelj se također neosnovano poziva na odredbu članka 40. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku prema kojoj se postupak smatra pokrenutim podnošenjem urednog zahtjeva, jer je člankom 5. stavkom 4. novog Pravilnika jasno određeno da će tuženik rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretnini iz stavka 1. te visinu naknade za pravo puta, za razdoblje od zaprimanja zahtjeva. Konačno, neosnovan je prigovor tužitelja kako u ovakvoj situaciji tuženik nema ovlast za donošenje djelomičnog rješenja budući je odredbom članka 100. stavak 1. Zakon o općem upravnom postupku propisano da kad se u upravnoj stvari rješava o više pitanja, a samo se o nekima od njih može riješiti na temelju utvrđenog činjeničnog stanja, može se donijeti rješenje samo o tim pitanjima (djelomično rješenje).

Slijedom izloženog, Sud je na temelju odredbe članka 58. stavka 1. ZUS-a, presudio kao pod točkom I. izreke.

Zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova upravnog spora je neosnovan jer u sporu nije uspjela pa je sukladno odredbi članka 79. stavka 4. ZUS-a odlučeno kao pod točkom II. izreke.

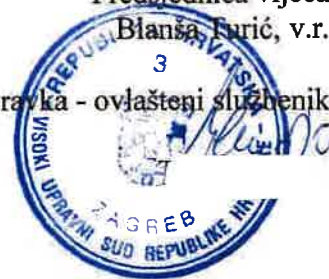
Odluka o objavi presude (točka III. izreke) donesena je na temelju odredbe članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 7. lipnja 2018.

Predsjednica vijeća

Blanka Turić, v.r.

Za točnost otpravka - ovlaštena službenik

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	11.10.2018. 8:34:50	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	
034-07/18-01/42	-04	
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.
437-18-3	spis	0

d2155727